

aarlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter, og nu kommer den Tilfætning, som svarer nøie dertil, kun med den Forskjel, at mit Forslag bestemmer over den tilskedeværende Gjenskab og det andet angaaer Reglerne, hvorefter en saadan Bestemmelse kan finde Sted. Hvad siger nu Slutningen af denne Paragraph, den siger: „denne Andeel af de sælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og i Tilfælde af Forsømmelse forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter.“ Den skal altsaa forlods fradrages, dersom der er nogen Fare for, at den ikke bliver tilstrækkelig tidlig indbetalt; men nu maa jeg spørge, om heri ikke ligger en fuldkommen berettiget Opfordring til gennem Finantsloven, ligesaavel som at gjentagde Paragraphens ene Deel, at disponere over og gjentagde, hvor de Midler findes, der forlods kunne anvendes, og er der Noget naturligere end at sige: i Monarchiets Kasse henstaae de Midler, som Kongeriget tidligere har indbetalt for Meget i Genhold til Statsregnskabets egen Opgjørelse, og dem stille vi til Disposition saaledes, at Monarchiet ikke skal kunne sige, at vi ikke med Hensyn til den Sum have fyldstgjort Opfordringen af Paragraph 6, saalænge de ere der tilskede og ikke have faaet nogen Anvendelse. Vi maae vel lægge Mærke til, at det er en skarp Bestemmelse, som ikke kan taale nogen Tvivl, at vi kun skulle udrede til Fællesmonarchiet det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter. Naar man vilde gjøre den gjældende, og især naar vi vilde holde os til de rigtige Forsaldstider, saa kunde vi jo gaae meget videre, thi saa kunde vi sige: vor Forpligtelse til at indbetale kan først indtræde, efterat det for en vis Tid af Finantsaaret er bevilgt, at de deri faldende Indtægter ikke have været tilstrækkelige til at udrede de deri forfaldne Udgifter, dette kunde vi gjøre; men vi blive staaende ved den simpleste Fremgangsmaade, vi finde os i at udrede endogsaa det Hele.

Men nu komme vi til at see, hvortil en Beløvs vilighed af den Art har ført os; den har ført os derhen, at man nu ikke vil komme til nogen som helst Afregning, men at man derimod vil beholde det Overskydende ved Afregningen i flere Aar til fri Raadighed. Jeg kan ikke see, at nogen af Kongerigets Ministre kan, ligesoverfor hvad der saa bestemt er udtalt i Kongerigets Grundlov, undslaae sig for at forklare os, hvorledes man i det Hele taget har kunnet troe, at der behøves nogen anden Afgjørelse end vor egen til at raade over vore Penge midler. At henvise os til, at det er et afslagt Regnskab, som først skal finde sin Bekræftelse, kan som sagt ikke her faae nogen Betydning; thi Den, som har forelagt Regnskabet, maa jo være sig bevidst, at Størrelserne ere de rigtige; men saa er det jo naturligt, at dette Overskud betales tilbage, og naar det siden skulde vise sig, at der var Feltregning — thi om Andet kan der jo ikke være Spørgsmaal — saa er Liquidationen let, og det saa meget mere, som man sidder inde med langt flere Midler, som tilhøre Kongeriget.

Jeg kan derfor ikke opgive min Forventning om, at den ærede Minister vil bidrage til at oplyse, hvort det Urigtige ligger i disse Betragtningssmaader, at han vil give sit Bidrag til at udrydde det Ukrud, som Regjeringen har faaet ved at lade en Sag af den Natur være uoplyst og uopklaret saalænge. Naar vi vedblive at holde os til disse Actshyfter og ikke faae nogen fuldstændigere Forklaring derover, kan Ingen bebrejde os, at vi udrydde Ukrudet selv; vi gjøre os Umage for at gjøre det klart og faae Enhver til at frasalde enhver urigtig Paastand i saa Henseende og til at opgive urigtige Anskuelser. Jeg gjentager imidlertid, at vor Anskuelse maa staae som den rigtige, indtil Opklaringen kommer; der har været tilstrækkelig Tid til, at En eller Anden gjennem Pressen kunde have givet disse Forklaringer; vi havde da allerede derved været noget hjulpsne; men jeg indrømmer meget gjerne, at det naturlige Sted til at opklare dette Punkt er her i Rigsdagen under Finantslovens Behandling. I hvad saa Rigsraadet kan have med denne Sag at bestille, saa bliver det